

START

Rok II

Kraków, dnia 25 listopada 1946

Nr. 78

Konferencja dyrektorów Urzędów Woj. WF i PW

Gen. Spychalski bierze udział w obradach

W Ministerstwie Obrony Narodowej odbyła się 3-dniowa konferencja dyrektorów woj. urzędów WF i PW, zwołana przez dyr. PUWF-u, inż. T. Kuchara.

W konferencji wzięli udział oprócz dyrektorów 14-tu woj. urzędów WF i PW oraz szefów wydziałów i sekcji PUWF, również przedstawiciele Państwowej Rady WF i PW w osobach przewodniczącego dr Gilewicz oraz sekretarza gen. Macukiewicza.

Przedmiotem konferencji była oprócz całości spraw ogólnych (sprawozdań, planów akcji zimowej itp.) przede wszystkim sprawa koncepcji powszechnego WF oraz wytyczenia dróg dla realizacji tego problemu. W omawianiu spraw powszechnego WF wzięli udział wiceminister Obrony Narodowej gen. Spychalski.

Szef wydziału w. f. w PUWF-ie mgr. Skład, zreferował zagadnienie powszechnego w. f., omówił drogi jego realizacji i szkolenie kadr instruktorów. Sprawę szkolenia instruktorów czysto sportowych i nauczycieli w. f. — odłożono na później.

Ustalono, że instruktor dla powszechnego w. f. musi być wyszkolony w 5-ciu zasadniczych działach sportu, a mianowicie:

w gimnastyce, w pływaniu, lekkiej atletyce, boksie i piłce ręcznej

(dla kobiet zamiast boksu plastyka, tańce narodowe i regionalne). Te działy sportu, odpowiadające zasadniczym wymogom zdrowia i teżyzny, nie wymagają większych inwestycji ani kosztów i mogą być już dzisiaj propagowane wszędzie w terenie, miastach i we wsiach. Z tych założeń wychodząc, chwilowo zostały pominięte tak popularne działy sportu, jak narciarstwo i piłka nożna. Nie znaczy to bynajmniej, aby dyscypliny te miały być przez czynniki kierujące sportem polskim zaniedbywane. Wprost przeciwnie. Ostatni dzień obrad wykazał, że cała nadchodząca zima będzie wyzyskana dla szkolenia instruktorów narciarstwa, a lato dla instruktorów piłki nożnej i lekkiej atletyki. Jednakże z powodu trudności w uzyskaniu sprzętu (głównie obuwia), nie mogą być niektóre dyscypliny zaliczone, przynajmniej na razie, do obowiązku powszechnego w. f. W ożywionej dyskusji zabrał również głos gen. Spychalski, który podkreślił konieczność oparcia szkolenia kadr instruktorskich o jak najszerzy udział czynnika społecznego przez organizacje zawodowe i młodzieżowe, jak KCZZ, ZWM, OM TUR, „Wici” itp. Gen. Spychalski dał wyraz temu przekonaniu, że w. f. i sport mają w Polsce wszelkie perspektywy olbrzymiego rozwoju wszędzie i wwyż. Nasza mowa organizacja państwowa i społeczna gwarantuje bowiem podniesienie ogólnej zażyłości społecznej, a co za tym idzie, zwiększenie konsumpcji tak gospodarczej jak i kulturalnej. Jednym zaś z przejawów powiększenia możliwości konsumpcyjnych społeczeństwa w dziedzinie kultury, jest rozwój w. f. i sportu.

Na zakończenie gen. Spychalski złożył zebrany podziękowanie za dotychczasowe ich wysiłki oraz życzenia pomyślnych wyników w dalszej wyteżonej pracy nad podniesieniem kultury fizycznej w społeczeństwie.

Związek Radziecki przystąpił do Federacji Piłkarskiej

Dużo szumu wywołało ostatnio stanowisko FIFA, zabraniające drużynom zrzeszonym w Międzynarodowej Federacji Piłkarskiej rozgrywania spotkań z drużynami Związku Radzieckiego, nie będącego członkiem tej Federacji. Z zaciekawieniem czekano czy wobec tego Związek Radziecki przystąpi do FIFA czy też wstrzymał się od tej decyzji odwołując się do swiata piłkarskiego. Data 20 listopada będzie historyczną w tej sprawie, gdyż w tym dniu Jules Rimet, prezes Międzynarodowej Federacji Związków Piłki Nożnej otrzymał depeszę z Moskwy, z prośbą o przyłączenie Radzieckiego Związku Piłki Nożnej do FIFA.

Ze względu na wysoki poziom piłki nożnej w Związku Radzieckim, fakt ten ma wielkie znaczenie.

Wisła dowodzi jeszcze raz swojej wyższości

Wisła-Cracovia 1:0 (0:0)

Wyzyskując nadzwyczaj przychylną pogodę, rozegrali dwie czołowe drużyny krakowskie zawody o tytuł najlepszej. Rozstrzygnęła je Wisła na swoją korzyść, udowadniając tym samym, że tytuł mistrza Krakowa słusznie się jej należy i... wzbudzając znów żal, iż wielkie rzesze miłośników piłki nożnej w Krakowie pozbawone są emocyj finałowych gier o mistrzostwo piłkarskie Polski.

Ze wynik 1:0, mówiący dla nieobecnych na meczu, o równości sił, nie odzwierciedla tego, co działo się na boisku i że jest dla Cracovii korzystnym, składa się na to szereg przyczyn, a mianowicie:

świeżość gra Rybickiego w bramce Cracovii, duża doza szczęścia, kunktatorstwo napadu czerwonych, którzy goszcząc b. często na polu karnym przeciwnika, stosował tam grę wszerek, a nawet... do tyłu.

Bramkarz Cracovii uczynił olbrzymi postęp w stosunku do poprzedniego sezonu. Przede wszystkim zaniechał już prawie zupełnie pozycji i pozbył się dużej dozy nerwowości. Ostatni „trening” z Kispustu nie był tu bez wpływu. Wpływ ten i przykład bramkarza węgierskiego, Kissa, imponującego fenomenalnym spokojem,

był również widoczny w ukonstrowaniu bramkarza Cracovii, który ubrał również białą koszulkę. Ktoś z „wtajemniczonych” twierdził nawet, że Rybicki „odkupił” od Kissa „na szczęście” jego koszulkę, wstępując w ten sposób w ślady inż. Olewskiego, który przed laty odkupił koszulkę od słynnego bramkarza Barcelony, Zamorry. Może więc ta biała koszulka (Kissa?) sprawiła, że w kilku sytuacjach podbramkowych szczęście przyszło z pomocą Rybickiemu, kierując bliskie strzały napastników w słupek czy tuż nad poprzeczką. W każdym razie w trzech wypadkach, a to w obronie bliskiego strażu Artura, dalekiej i celnej „bomby” Legutki (przed przerwą) oraz ostrego strzału w najbliższej odległości Rybicki stanął na najwyższym poziomie i zasłużył rzetelnie na miano najlepszego w zespole biało-czerwonych. Kto wie nawet, czy nie zdołałby obronić tej jedynej utraconej bramki, gdyby nie jego własni partnerzy, którzy ławą cofając się pod własną bramkę zastąpili w dużej mierze bramkarzowi pole widzenia. Za tę błyskawiczną decyzję strzeleńca z dalszej odległości należy się Legutce, oprócz innych cennych zalet, szczerze uznanie. Nie po raz pierwszy zakasował on już swoich

kolegów z przednich formacji, którzy z reguły unikają odpowiedzialności dalszego strzału. To też na meczu, w którym walczyły dwie najlepsze drużyny krakowskie, celnych strzałów z nóg dziesięciu napastników naliczyliśmy aż... 6. Jak na 12 napastników i na 90 minut meczu, to „trochę za mało”

W zwycięskiej drużynie Wisły zaporą nie do przebycia był Flanek w obronie. Był on naprawdę klasą dla siebie i ostoją, dzięki której może 2 wzgl. 3 razy zaistniało niebezpieczeństwo pod bramką Wisły. Jego partner, Kubik, nie popełnił żadnego rażącego błędu, lecz nie wzdurzał potrzebnego zaufania.

Linia pomocy Wisły: bracia Wapiennikowie i Legutko zdecydowała nie tylko o wyniku, lecz i o przebiegu całego spotkania. Pracując przez cały czas równo i na wysokim poziomie, sparaliżowała zupełnie napad Cracovii i zasiała ustawicznie swój atak doskonałymi posilkami, a kiedy ten zawiódł zupełnie strzałow, wzięła i ten obowiązek na siebie i w rezultacie strzał Legutki przeszedł o zwycięstwie.

Z 5-tki, a raczej 6-tki napadu Wisły, gdyż Artur ustąpił po przerwie miejsca Jackowskiemu, optycznie najlepiej wypadli obaj skrzydłowi: Cisowski i Giergiel. Cisowski dawał sobie zupełnie łatwo radę z „repe” Jabłońskim i Gędkiem — cóż z tego jednak, kiedy na tym kończyły się jego możliwości. Strażowo „dostrzoił” się do ogółu, a kiedy pod „dyktandem widowni” zdecydował się strzelić na bramkę przeciwnika, strzał musnął o centymetry... maszt za bramką, którego wysokość przekracza 5 razy bramkową. Graczowi tym razem nie wiodło się zupełnie; długie nogi Parpana uniemożliwiły mu wyjście na wolne pole — nie wyszedł mu również strzał nawet z bliskiej odległości. „Majstersztykiem” swego rodzaju było przejście centry Giergiela i strzał z półobrotu w ostatnich minutach meczu — niestety — ponad bramką.

Wzrost Parpana decyduje również o grze Cholewy. Łącznik Wisły najgroźniejszy jest w swoich „główkowych” akcjach — cóż z tego jednak, kiedy trudno mu dojść do nich, jeśli ma przeciw sobie Parpana. Artur przypominał dawne swoje czasy, mijając w przeboju Parpana i Glimasa oraz strzelając celnie na bramkę Cracovii.

Młody Jackowski gorzej czuje się na lewej stronie — niemniej jednak powierzenie Graczowi kierownictwa ataku było pociąganiem słusznym.

U pokonanych drugą notę poza Rybickim trzeba przyznać Parpanowi. Musiał on nie tylko walczyć przeciw ofensywie przeciwnika, ale naprawiać również błędy swoich kolegów. Bardzo dobry w destrukcyjnej pracy ustępuje Legutce, jeśli idzie o współdziałanie z linią napadu. Na meczu dzisiejszym musiał on z konieczności grać rolę trzeciego obrońcy, gdyż para: Gędek—Glimas była stanowczo za słabą na pokonanie napadu przeciwnika. Sposób, z jakim Cisowski zdołał się wiele razy uwolnić spod opieki Jabłońskiego, dowodzi spadku formy zawodnika Cracovii, Mazurowi trudno też było utrzymać w szachu dwójkę: Cholewa—Giergiel.

W napadzie biało-czerwonych, o którego pracy, jako całości można by mówić tylko na podstawie 20 minut pierwszego połowy, najgroźniejszym był — oczywiście — Rożankowski I. Sam nie mógł jednak zdziałać wiele, a powierzenie piłki partnerom było równoznaczne z nieotrzymaniem jej sprowotem. Najwięcej i najlepszych pozycji miał prawoskrzydłowy Świsł, jednak brak rutyny nie pozwolił mu na ich wyzyskanie. Szereg mniej celnych podań i dośrodkowań Kleczki, czy Dycjana nie mogło zmusić do kapitulacji doskonałego Jurowicza.

Składy drużyn:

WISŁA: Jurowicz—Kubik, Flanek—Wapiennik I, Legutko, Wapiennik II—Giergiel, Cholewa, Artur (Jackowski), Gracz, Cisowski.

CRACOVIA: Rybicki—Gędek, Glimas—Jabłoński I, Parpan, Mazur—Świsł (Zastawniak), Rożankowski II, Dycjan, Rożankowski I, Kletschko.

Przebieg gry

Jeśli chodzi o przebieg gry to po okresie gwałtownych ataków Cracovii na wstępie zawodów i po okresie wyrównanej gry pierwszej pół godziny do głosu dochodził Wisła, której doskonale pracująca pomoc wysyłała raz po raz swój napad do boju. Na skutek świetnej obrony Rybickiego tylko pięć rzutów różnych jest wyrazem przewagi Wisły w tym okresie gry. Bramkarz Wisły jest zatrudniony dużo rzadziej, w dwóch groźniej-

Mistrzostwo Polski nadal otwarte

Dwóch czy trzech pretendentów Polonia, AKS Warta do tytułu?

Przewidywania nasze na rewanż drużyny chorzowskiej w spotkaniu z EKS-em sprawdziły się. AKS pokonał wysoko drużynę łódzką i jest nadal mocnym pretendentem do tytułu mistrzowskiego. Ma on obecnie 5 punktów i doskonały stosunek bramek. Z największym zaciekawieniem będziemy więc oczekiwać na ostatni decydujący mecz pomiędzy Polonią i AKS. Mecz ten odbędzie się 1 grudnia w Warszawie. AKS po zwycięstwie nad EKS nabrał dużo wiary w siebie i zwycięstwo jego nad Polonią jest bardzo możliwe. Doszłoby wtedy do trzeciego spotkania na gruncie neutralnym, gdyż przy równej ilości punktów między dwoma drużynami o tytule mistrzowskim nie może decydować stosunek bramek. Kto wie, czy do spotkania tego nie doszłoby na terenie Krakowa?

Pozostaje jeszcze w cieniu zmagań tych dwóch pretendentów do tytułu Warta. Wniosła ona

protest przeciw przegranemu jej spotkaniu z AKS, uważając, że w momencie tego spotkania AKS jeszcze nie był mistrzem Okręgu. W razie uwzględnienia protestu odbyłby się jeszcze jeden mecz pomiędzy tymi drużynami i sądząc z formy Warty, miałaby i ona jeszcze coś do powiedzenia.

W sumie zainteresowanie mistrzostwami piłkarskimi Polski olbrzymie, właśnie dzięki wielkim niespodziankom, jakie zapadają na boisku.

Jak przedstawia się tabelka? AKS przez swe zwycięstwo zepchał na czwarte miejsce drugą łódzką, sam zajmując jej trzecie miejsce.

gier	pkt	st. s. brm
1. Polonia	5	7 15:10
2. Warta	6	6 16:17
3. AKS	5	5 15:8
4. ŁKS	6	4 16:27

A.K.S. rewanżuje się Ł.K.S.

za porażkę odnosząc wysokie zwycięstwo 5:0 (2:0)

Katowice, 24 listopada. (Tel. wł.) Tak wysoka porażka drużyny łódzkiej zaskoczyła wszystkich. Tym bardziej, iż początek gry zapowiadał inny jej przebieg. AKS pierwsze minuty zagrał zupełnie słabo. Żadna akcja się nie kleiła. Natomiast napad EKS raz po raz zagrażał bramce Chorzowian. W ciągu pierwszych 10 minut mogli łódzianie prowadzić 2:0, gdyż w 8 minucie Hoggendorf, a w 10 Rakowiecki mieli, doskonałe pozycje, jednak bramkarz AKS-u, Przewięda stanął na wysokości zadania, broniąc groźne strzały napastników łódzkich.

Po tych huraganowych atakach, zakończonych jednak bezowocnie, do głosu zaczyna przychodzić AKS. Spodzieja, Pytel, Barański stwarzają groźne sytuacje pod bramką EKS. Doskonale pracuje Płec w pomocy, który zasila piłkami swój napad. Przewaga AKS zaczyna się uwidaczniać w rzutach różnych, z których padają też bramki. W międzyczasie gra się zaostrza. „Regulowane” są wzajemne porachunki z poprzedniego meczu w Łodzi. Obrniża to poziom gry oraz wychodzi na niekorzyść EKS. Pierwsza bramka pada ze strzału Pytla w 20 min. po rzucie rożnym, bitym przez Kulika. W następnej minucie Hoggendorf ma wspaniałą pozycję do strzelenia wyrównującej bramki, jednak z odległości dostawnie 2 metrów strzela tak słabo, że bramkarz AKS szczęśliwie piłkę łapie. Druga bramka dla AKS pada znowu po rzucie rożnym bitym przez Barańskiego. Piłkę dostaje na głowę Spodzieja i lokuje ją w bramce. Przed przerwą ofiarą cstej gry pada ze strony AKS Seifert, który zostaje zniesiony z boiska.

Po przerwie na szeregu pozycjach w drużynie śląskiej następują zmiany. Zamiast Seiferta

w obronie gra Szatoń, Kulik ze skrzydła cofa się do pomocy, a jego miejsce na skrzydle zajmuje Seifert. Jednak nie na długo, bo w 17 min. odnosi ponowną kontuzję i schodzi zupełnie z boiska. Wcześniej jednak zdobył on 4-tą bramkę. Przewaga AKS nie zmniejsza się. Doskonali Spodzieja w 8 minucie przedryblował je trzech łódzian i strzela trzecią bramkę. W dwie minuty później jest on znowu szybszy od bramkarza EKS, który nie zdążył dobiec do słabo podanej mu piłki przez obrońcę Czerwoskiego, podaje ją Seifertowi i ten „inwalida” posyła ją do pustej bramki, zdobywając tym samym dla swej drużyny czwartą bramkę. AKS, mając pewne zwycięstwo, stara się je utrzymać, tym bardziej, że gra w 10-kę. Mimo to w 30 min. po zagranii Spodzieja—Barański, ten ostatni zdobywa piątą bramkę. Wysiłki EKS nie przynoszą rezultatu i schodzi on wysoko pokonany.

AKS miał szczególnie po przerwie widoczną przewagę. Wyrazem jej było uzyskanie 9 rogów na dwa stracone. Najlepszymi jego zawodnikami byli Płec na środku pomocy, Barański na skrzydle oraz Spodzieja. W ŁKS zawiodła przede wszystkim obrona oraz środkowa trójka ataku. Pomoc miała ciężkie zadanie i mimo wszystko wypełniła je. Najlepsi byli skrzydłowi Sidor i Hoggendorf. Baran dobry w indywidualnych zagraniach mało dbał o grę zespołową i zawiódł tym samym jako kierownik napadu.

Sędziował Nowakowski z Warszawy, który wstrzymywał zapaly poszczególnych zawodników do ostrej gry.

